

GÓRNOŚLAZAK

Pismo codzienne, poświęcone sprawom ludu polskiego na Śląsku.

GORNOSLAZAK

wychodzi 6 razy w tygodniu i kosztuje miesięcznie 3.— zł.

Przez lud — dla ludu!

TELEFON Nr. 1414.

OGŁOSZENIA

oblicza się na wiersze milimetrowe. — Wiersz milimetrowy kosztuje 15 groszy. — Wiersz reklamowy 60 gr.

REDAKCJA i EKSPEDYCJA

znajduje się w Katowicach, Rynek 12

Nr. 102.

Katowice, środa 2-go maja 1928

Rok 27.

Prawa mniejszości narodowych w Niemczech.

Berlin. (WTB.) Półrządowe biuro Wolfa donosi, że władze Rzeszy niemieckiej i Prus, dążąc do zapewnienia mniejszościom narodowym praw do zachowania ich odrębności, wyłoniły specjalną komisję, która miała za zadanie zbadać tę sprawę nie tylko teoretycznie, ale także przedłożyć praktyczne wnioski. Komisja ta po wyczerpującej pracy, w ciągu której pozostawała w styczności także z przedstawicielami mniejszości, przedłożyła rządowi pruskiemu wyniki oraz wnioski przedewszystkiem co do uregulowania szkolnictwa mniejszościowego. Na posiedzeniu sobotnim rząd pruski zbadał przedłożony projekt i zdecydował się uważać go za podstawę do dalszego postępowania.

Według tego projektu nastąpi jednolite uregulowanie dla całego państwa w pierwszej linii stosun-

ku do najsilniejszej mniejszości, mianowicie do Polaków. Projekt wychodzi z założenia, że każdemu wolno jest oświadczyć przynależność do mniejszości i każdy do niej należy, kto do niej chce być zaliczony. W związku z tem rodzice mają prawo swobodnie wyrazić swą wolę, do jakich szkół chcą dzieci posyłać. Projekt przewiduje zatem uregulowanie utrzymywania przez państwo publicznych i prywatnych szkół mniejszościowych. Dalej zawiera przepisy, umożliwiające pozyskiwanie odpowiednich sił nauczycielskich.

Poszczególne ministerja otrzymały polecenie opracowania szczegółów w myśl wskazań specjalnej komisji, poczem rząd poweźmie w tych sprawach ostateczne uchwały.

Groźny zatarg egipsko-angielski.

London. (WTB.) W niedzielę wręczył przedstawiciel Anglii egipskiemu prezesowi ministrów, Nahas Paszy, notę, mającą charakter ultimatum. Nota protestuje przeciwko projektowi ustawy o zgromadzeniach publicznych. Anglia jest zdania, że nowy projekt ustawy egipskiej, dotyczącej zgromadzeń publicznych osłabiłby w wysokim stopniu władzę wykonawczą oraz sparaliżowałaby działalność policji. Stanowi on zatem poważne niebezpieczeństwo dla pokoju politycznego, oraz dla życia i mienia zamieszkujących w Egipcie cudzoziemców. Wobec tego rząd angielski wręczył prezesowi ministrów ostatnie ostrzeżenie, prosząc o podjęcie natychmiastowych zarządzeń, niezbędnych dla przeszkodzenia temu, by projekt ustawy, dotyczący zgromadzeń publicznych stał się prawem obowiązującym. Komisarz domagał się przytem złożenia w ciągu 3 dni gwarancji na piśmie, że rząd egipski zrezygnuje z powyższego projektu, zaznaczając, że w przeciwnym razie rząd brytyjski mieć będzie zupełną swobodę podjęcia takich zarządzeń, jakie w danej sytuacji okażą się konieczne dla ochrony interesów obywateli obcych.

London. (WTB.) Punkt ciężkości obecnej sytuacji stanowi zatarg egipsko-angielski. Prezes ministrów zwołał nadzwyczajne posiedzenie gabinetu, celem przedłożenia sprawozdania z przesilenia. Koła rządowe oświadczaają, że obecnie Egipt uczynić powinien dalszy krok i okazać, czy pragnie załagodzenia zatargu przez spełnienie żądań angielskich.

Chamberlain jest w ścisłym kontakcie z komisarzem angielskim w Egipcie.

London. (WTB.) Z Kairo donoszą, że położenie jest bardzo napięte. Król Fuad przyjął prezesa ministrów, Nahas Paszę, na dłuższej audjencji, poczem odbyło się posiedzenie rady ministrów. Następnie zwołano parlament, który na tajnym posiedzeniu wysłuchał sprawozdania prezesa ministrów. Przebieg posiedzenia trzymany jest w tajemnicy.

Malta. (WTB.) Sześć angielskich okrętów wojennych, stojących w tutejszym porcie, otrzymało rozkaz udania się do Egiptu. Reszta okrętów angielskich ładuje zapasy. Władze zapewniają, że okręty nie płyną do Egiptu, lecz do Koryntu.

Po wyborach francuskich.

Paryż. (WTB.) Według obliczeń urzędowych w ostatnich wyborach prawicowi republikanie uzyskali 41 mandatów, lewicowi republikanie 10, prawicowi radykali 12. Natomiast stracili radykali 20 mandatów, socjaliści republikanie 2, socjaliści 27, komuniści 11.

Paryż. (PAT.) Jak wynika z rezultatów wyborów rząd Poincarego posiadać będzie w nowym Izbie stałą większość, co najmniej 370—380 głosów, która dojść może nawet do 460 głosów, jeśli wszyscy nowowybrani deputowani, którzy w programie zobowiązali się do podtrzymania Poincarego, spełnią swe obietnice.

Niemcy za potępieniem wojny.

Berlin. (PAT.) Ogłoszona została nota Niemiec do ambasadora Stanów Zjednoczonych w Berlinie, zawierająca odpowiedź Niemiec na propozycję Kelloga. W nocy tej czytamy m. in.: Rząd niemiecki wita najgoręcej otwarcie rokowań nad sprawą zawarcia międzynarodowego paktu o potępieniu wojny. Niemcy nie są niczem innym bardziej zainteresowane, jak tem, aby ujrzeć, że możliwość konfliktów wojennych jest wykluczona i że życie narodów ma zabezpieczony rozwój, gwarantujący pokojowe załatwienie wszelkich przeciwieństw między państwami. Zawarcie paktu takiego, do jakiego zmierza obecnie rząd Stanów Zjednoczonych, zbliżyłoby, ludy poważnie do osiągnięcia tego celu. Co się tyczy Niemiec, to takie umowy międzynarodowe, któreby mogły posiadać jakąś styczność z treścią nowych traktatów, muszą brać pod uwagę pakt Ligi Narodów i pakt, zawarty w Locarnie. Poszanowania zobowiązań,

wynikających z paktu Ligi Narodów i paktu reńskiego muszą pozostać zdaniem rządu niemieckiego rzeczą nienaruszalną. Rząd niemiecki jest jednak zdania, że zobowiązania te nie zawierają nic takiego, co stało w jakiegokolwiek sprzeczności z zobowiązaniami, przewidzianymi przez projekt paktu, przedłożonego przez Stany Zjednoczone. Przeciwnie rząd niemiecki sądzi, że zobowiązania nieużywania wojny jako narzędzia polityki międzynarodowej, byłyby zdolne wzmocnić podstawę paktu Pigi Narodów i paktu reńskiego.

W zgodzie z rządem Stanów Zjednoczonych i z rządem francuskim rząd niemiecki jest zdania, że nowy pakt powinien być powszechnym. Projekt Stanów Zjednoczonych otwierałby drogę do osiągnięcia tego. Rząd niemiecki uważa, że te nowe gwarancje utrzymania pokoju winny przyczynić się do przeprowadzenia powszechnego rozbrojenia.

Międzynarodowi kapitaliści i sowiecy.

W gazecie emigrantów rosyjskich, „Za Swobodę“, wychodzącej oczywiście poza Rosją, ogłoszono artykuł o tem, skąd rząd sowiecki wziął pieniądze na utrzymanie się przy władzy.

Aby istnieć, Sowiety musiały rozsprzedać olbrzymią, zagrabioną od kapitalistycznego państwa zdobycz, zdobycz obłąką krwią i męczestwem prywatnych właścicieli wymordowanych, uwięzionych lub wygnanych. Tę „zdobycz“ oceniano na kilka miliardów dolarów, trzeba było rozsprzedać i zamienić na obcą walutę. Zdawało się rzeczą nie do pomyślenia, aby wbrew nietylko prawom etyki, lecz i kardynalnym zasadom uczucia samozachowawczości kapitały zagraniczne zechciały podtrzymać siły swego najstraszliwszego wroga i dopomóc tym, których racja bytu polega na niszczeniu kapitalistycznego ustroju świata.

A jednak tak właśnie się stało...

Gdy po raz pierwszy sowieccy komisarze Szejman i Gutowski przywieźli do Rewla złoto i klejnoty dla zamiany ich na walutę — nie znaleźli oni kupców ani w Rewlu ani w Europie. Poważni bankierzy, nie bacząc na nadzieję grubych zysków, nie zdecydowali się jeszcze kupować brylantów, złota i platyny, zagrabionych u rosyjskich bankierów, przemysłowców, kupców, urzędników, ziemian i rzemieślników. Rząd szwedzki przez dłuższy czas nie pozwalał na wwóz rosyjskiego złota do Szwecji, usunął nawet z granic swego państwa komisarza Szejmana. I dopiero socjalny demokrat Branting stanowiący na czele rządu szwedzkiego otworzył nakradzionemu złotu wrota do Europy i to w sposób szczególny: — złoto rosyjskie z carskimi orłami i stemplem rosyjskim przetapiało się na szwedzką monetę i puszczało się w świat międzynarodowego kapitalizmu, uspokajającego swoje sumienie zapomocą tej nader prostej maskarady.

„W 1921 roku Lloyd George nieoczekiwanie oświadczył, że „złoto niema zapachu“, a umowy międzynarodowe można zawierać i z ludożercami...“ Dało to początek pierwszej ugody Anglii z Sowietami i wywołało całą orgię łatwych i niesłychanie korzystnych dla angielskich aferzystów afer z bolszewikami. Dało to również pobudkę do wszech europejskiego wyścigu po bolszewickie złote runo, do wyścigu, w którym zajadłe wyprzedzali się Anglicy, Niemcy, Włosi, Szwedzi, Duńczycy, Czechosłowacy, Austriacy... Mussolini starał się wyprzedzić Macdonalda o jeden dzień w uznaniu de jure władzy sowieckiej... Denerwował się Herriot... Szły za tymi przykładami państwa pomniejszych.

„Wyrahowanie Lenina okazało się słusznym. Europejscy i amerykańscy bankierzy, przemysłowcy, kupcy, giełdjarze, wydawcy i redaktorowie pism, jubilerzy, ministrowie, adwokaci i członkowie parlamentów, lordowie, magnaci i dyplomaci upiększyli ściany swoich apartamentów i pałaców, najrzadszemi artystycznej wartości obrazami, portretami, dywanami, wazami oraz innymi cennymi przedmiotami, ukradzionymi u narodu rosyjskiego z jego narodowych muzeów, pałaców i mieszkań prywatnych. Taż sama międzynarodowa dzentelmeneria ubiera swoje żony i kochanki w cenne futra, naszyjniki i brylanty częściowo zagrabione przez bolszewików z schówków w czasie aresztów i rozstrzeliwań setek tysięcy obywateli rosyjskich. W stolicy Wielkiej Brytanji otwarcie sprzedawały się i sprzedają wartościowe przedmioty zagrabione u męczestwo pomordowanych członków rodziny carskiej. W Berlinie, Monachjum, Lipsku, Dreźnie i w innych miastach Niemiec — niemiecka arystokracja skupowała i skupuje przedmioty z monogramami carskimi i książęcymi. W Amsterdamie, Antwerpii, Londynie, Paryżu i Nowym Jorku samych brylantów sprzedali bolszewicy za 400 miljo-

